

ידידים וסכינים

אולמרט מודעי

יום ד

ברדונו

בעור שיניו, תוך נשפלות נחרצת. אולמרט, הנמנה על צעירי שמיר, שיחק אותה שופר של ראשהממשלה. מיד כשמו ובמקומו של זה. קטע: (מודעי) "מעטע על אמינותו של ראשהממשלה. הוא לא מאמין לראשהממשלה ורוצה שכל הציבור ידע שהוא לא מאמין לו."

מודעי נחרד כולו ופורץ לתוך רסר אולמרט: "לא! לא! אהוד... אבל עד לגמל... אני לא רק שלא מערער על אמינותו, גם לא על כוונותיו הכנות. אבל אני, רק יש לי, בעניין זה, ספק אם יוכל לעמוד בכתנת שלו. לא יותר"

מודעי יודע את העבודה. כפי שהא גם יודע שההגנה הטובה ביותר היא התקפת. הוא ניסה לתקוף את אולמרט בגילו הצעיר. "אהוד, אתה כבר ילד גדול... אתה לא צריך להסתתר תחת סינורו של ראשהממשלה, שהוא כן יכול לעמוד... שהוא לא יסל לעמוד... אתה צריך לתת את העסקת" אולמרט לא התגונן. הוא פשוט פתח בסיסב חדש.

יורם רונן בתכונתו כי רבה, כמעט שלא התערב בריון. במילים ספורות שיסה את השניים זה בזה. כמו זוג דוברמנים עצבניים כאשר ראה, לרוגמה, את אולמרט מאשים את מודעי בניסיוןהרחה מתחכם, מיד לחזק חכה בתיקוה לדוג במים העכורים ואכן שללו עלה בידו.

רונן: "אולי באמת, יצחק מודעי, אתה תהיה מרוצה מהמצב שבו יאלץ ראש הממשלה להתפטר. ואז אולי תתפנה הדרך למנהיג אחר, כמו אריק שרון. להתמודד על ראשות הממשלה"

מודעי, המכוהלה מהאסמה שהסטה בו, מתגונן בלי כישרון, כשהוא מטיל האשמת בדבר פיטוריו הוא, וחבריו מהממשלה, ובעט על מקורכי ראשהממשלה, וכולם יודעים למה.

הטלוויזיה חיבת תודה לשניים, על הבידור הנהדר שסיפקו לצופיה (אולי סבא לתת להם פינה שבועית). אין פד מועקה שתקום, כאילו אין איוון פוליס, כיוון שפוליסטיקה לא היתה בתוכנית האת, שני דברים ברורים עלו מבין נבבדהיט שהתעופף לאורך כל התוכנית. הראשון, וקי הליכוד של היום אינם וקי מפאי של פעם. הטריומווריאט שרון-לימודעי אינו חסה כלל לוקני מפאי, אשכול-ספיר-גולה (שהיו מתחזקים גם על ידי ולמן און, גם צעירי הליכוד אינם צעירי מסאי. עם כל הכבוד לאולמרט, מרידור ומילוא הם חזקים שמיים וארץ ממש ריין ויטאל און. האחרונים נאו לשילטון כמבצאים מווללים אנשים שפירסומם היה נולתם עד לפי שנכנסו לעולם הפוליטי. אילו צעירי הליכוד לא רכשו לעצמם מוניטין, אלא במיסדרונות השילטון.

הדבר השני, שהיה יותר מדי ברור, לאד סוקד הוא, כי אין מי שחושב שהתוכנית של שמיר נוגעת באיוון רדך שהיא בשלום תוך מהתואר המופצץ, "יומת השלום" שהביק לה. איש אינו מתיימר לחשוב כי התוכנית עשויה להביא את השלום. אולמרט שיסה את יחסיהציוני שעשתה התוכנית למדינת ישראל בעולם. מודעי הגדיר אותה כסדרת עיניים למען העולם. ואף לא אוד הטיד את התוכנית כמיבצע, העשוי לקיב את השלום חשוב ושיכור ואת כל מי שתוקפים את השלום. כאילו הוא מתיימר להתחזק בסטם בגין, כמיבצע-שלום פרטי משלו. חשב ושיכור כולם: שמיר אינו בגין.

מודעי לא חסים

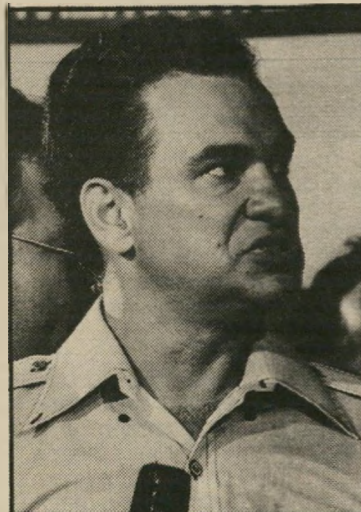
כח לשמיר שאסור לו לשחרר אותו לור שינגטון, מחמת נחיצותו. כמספספ מומחה, במילחמות הפנימיות בליכוד. רוני מילוא ורן מרידור לא סחורה במילחמות האלה. לאורך כל הקרב נראה מודעי נואש. אולמרט דיגרג את עצביו, שעליהם פירסומו, כשהוא דוחק אותו שוב ושוב לפינות. כמו החורה על הטענה כי מודעי מוביל לעימות עם ראשהממשלה. מודעי, שכבר גורש מ ממשלה אחת, בראשותו של פרס, נאבק בכל כחו. אך זה לא הספיק יותר מאשר החלציות

יודע זאת. או לפחות מתנהג כאילו אינו יודע. כך נוצר מצב שתחילת מישרד סוקד השבוע, שבו התמודדו השרים מודעי ואהוד אולמרט, היתה מצחיקה עד דמעות.

הפוחת בקומריה היה אולמרט כשאמר: "... עם כל הכבוד: חברי יצחק מודעי הוא באמת ידידי... אני קצת מצטער שאייאפשר לשבת באולפן קצת יותר קרוב... מישוה עלול לסעות ולחשוב שהרחיקו אותנו במתכוון..." הדברים האלה רימוו על שחיטה קרובה. כיוון שהיה ברור שאולמרט לא בא לפאר ולרומם את מודעי, אלא דווקא לקבור אותו. נראה שמודעי לא הבין (ואולי לא קרא מעולם את שייקספיר). כך נמצא קופץ מיד אל המלכודת בפרץ רגשני: "אהוד יקירי, לא האמנתי שאיפעם אשכ בעימות מריני עם חבר שלי מאותה מיפלגה..."

אולמרט קלט את צוואר הכבש, המונח מוכן לשחיטה, ולא היסט לשלות ידו אל המאכלת. "אני באמת מצטער יצחק, שאתה יצרת את המצב הזה, של עימות ציבורי. לא רק איתי, אלא בעצם גם עם ראשהממשלה..." מכאן ואילך לא החמיצו השניים הזד מנויות לשלוח חרב איש ברעהו. המנצח בנקודות היה אולמרט. זה נתגלה כאיש וריז במלאכת החיתוך, בעל לשון חדה, שרק חדותה מסתירה את התפצלותה המחשירה. מודעי ניסה להתגונן, אך אולמרט חזר ודרש שוב ושוב. ולא סתם. אולמרט היה חייב להר

אחד יודע וזקנו הנואשת של יוליוס קיסר: "אחד ברוטה", כשראה את ברוטוס תקע בו את הסכין, ברור שאין חברים בפוליסטיקה מעולם לא היו, ולעולם לא יהיו. מה שמצווק שדווקא השר יצחק מודעי אינו

רונן לא מחערב

אריאלה רבדל

נהג ולהראות ילדותית וחסרת-מגן, חפה מכל יצר מבקר למחשופים נדיבים, ובר כבר בעלת תעצומות-נפש המאפשרות לה להשאר שקטה בכל משבר, מנחמת, עמידה לכל תלאות המי סע שמטיל עליה ברוגה לחיים, בעלת כישרון ליצור לו קו חמים, המתפקד בייעילות ובסדר של מחנה צבאי. האוכל מוגש תמיד בזמן, הבית נקי ומאורר, החיוך על שפתייה ההשכלה נר לרגליה. וגם במצבים המופרכים ביותר היא נשארת נאמנה ואוהבת. ואם העזה מי מהן לא לשנן את המסר ולהישאר רק ילדותית או רק אוהבת או רק יעילה, היא יודונה למוות או לגורל אכזרי ממנו יש כזה, יש כזה? של כבר מחולל או ינידו חברתי. למרות הכל, סלזניק אינו עושה סרט על סיפרו של דיקנס. זוהי יצירה המספרת על גבר שראה תיבה יפהפיה שחמד בה, ובשעה שהוא מרים את המכסה לגלות את התוכן הוא מבין, ובמאחר, שתיבת-פנורה פתה. תיבה המפריחה לאוריי את כל העיולות וה חסאים שעשו בני מינו ל-עור כנגדם, והה כרה כי לא רק הנשים יוצאות מכך נפסדות, אלא גם הם, שגולרו בצלם ולא מצלע. ושלא כמו באגדה, הגליח המפיק לסגור את המיכס עוד בטרם הצליחו הגילויים לחדור מבדע להם והקולנוע. גילויים שהיו הופכים אותו למנודה כדורתו של קופרפילד, או חלילה, חשוב כמת, כאמו.

כך יצר סלזניק סרט שלא גמר ברעתו אם הוא קומדיה או טרגדיה, סאטירה חברתית או שיריהלל לסדר החברתי הקיים. ואנתנו, הצר פים בו ממרחק של 65 שנה, נשארים בסיומו רטובים מרמעות, אך איבשים מרגש. ואולי, כפיצויו או כניסיון לכפר על חטא הברירה מהתמודדות עם שאלת מעמד האשה, יצר סלזניק שלוש שנים אחר-כך את דמותה הגדולה מהומן של סקלטל א'הרה בחולף עם הרוח הבלתי-ינשכת. ועל כך אני שבויה בידו לנצח.

לברוח מצרות של אחרים

איה תענוג. אולי התכונן סלזניק בגירסתו של צ'ארלס קופרפילד או דיוויד דיקנס לחסל את הצר פים שהעזו להישאר בחיים לאחר שנות השפל הכלכלי הגדול שעברו על ארצו. כי באמת מה מתאים יותר מלתאר את 1935 את סיכלו של נער המתבגר, תוך כי הקאתו מחיקה החמים של אומנת אמו הילדותית אל מציאות חדשה של עבודת פועלית. בתקופה שבה מיליונים בארצות-הברית ניסו לשקם מחדש את מעמדם הכלכלי וה חברתי ובאירופה, בין האינפלציה לרעב, מגיח ראש הפתן הרצחני של האומנות, מר אה לנו הוליווד נער, שנאלץ לעבוד במיפעל לייצור משקאות חריפים והוא מצליח, גם אחיי 14 16 שעות עבודה ביום, לשמור על הופעה מצוחצחת של דנרי אמריקאי ממוצע בצילינדר, חליפת-מישבצות נקיה מרוב, צווארון מעומלן, עניבת תחרה ושפה צחה. כל זה בא כדי להוכיח לנו חזון והוכר שהסכל אינו נובע מהעובדה שיש ילדים המבלים את ילדותם משעת בוקר מוקדמת ועד שעת לילה מאוחרת במרתפים עכשים, אלא, אילי מה נורא, את הטרגדיה של מי שגולר לכפית וזב ונאלץ לטעום כף מרוויים. הסרט, החס על שלומם של הצופים הצ עירים והלא כל-כך, משאיר אותם משוללים כל היכרות קרובה עם ניצול אמיתי, ומותיר אותם עם הטעם הנהדר של כבי מוכך. הספר הזה, אולי יותר מכל ספריו האחרים של דיקנס, מתאר מבקר לחוויות האישית של ילד, את המסרים הסותרים שמעבירה ה תגרה המערבית לאשה. היא מתקשטת לתת

לימודית יום ג

בלימודית מפחדים ילדים וגם את האשה

ר מלווייה הלימודית, שהפכה את ל ששת-השידור בין 2 ל-4 מרי יום שלישי, לשנת סקטים כנייני, התעלתה על עצמה, השטע בין בליל הסיטים על הנער הגדים, שתקי לאלוף בקפיצה לגובה, הנערה חשוכת-הפרס, שמבאק עם הכאב וכתה ככתו ה פריסה בלדיט, הנער, שבעת המשבר הכל-כלי התחל בארצות-הברית, הציל את חייה הסבבי שלו בעוד אמו גוועת ברעב, הביאה השטע גיטה הליחודית מוקדמת לסיפרו של צ'ארלס דיקנס דיוויד קופרפילד. ואי אפשר שלא להכתיב את הגירסה הזו בתואר הלהלום שסבטי. המיתקפה שעורך הסרט על כיסיהדמעות שלנו מנודה רק עם היכולת המופלאה הזו, של נער בשנת העשרה המוקדמת של חייו, לבסות במשך 130 דקות, כשצריך וכשלא.